

MIT MONDHATOK?

*Az első vers után,
a második vers után,
a századik vers után,
mesék, elégiák, époszok után,
mikor istálló-trágyát eszik a bárány,
s a bárányvérben ürülék-méreg, szenny-molekula kering,
mikor fekete csizmában csahol a róka
s fejjén arany tajtéktonna-sörényű oroszlán-álarc papirosból
s két lábon járnak a király-szarvasok az őszi tarlókon, őszi mezőkön,
s agancsuk hátrafelé vízszintes gyökérszálzó csontból
s isten-hiánytól részegen tántorognak a filozófusok
s fejjel-lefelé lógnak a költők az égről
a kék pára-anyagról lefelé csöppenve mozdulatlan,
mint a legyek a mennyezetről:
hab-papucs mágnesfelhőkkel a szilárd semmire ragadva
s kék alabástrom-szögekéből épített szemükben
a szikrázó emlő-dülldésben
zölden és selymesen mereng a lenti viszály,
mint jégrudakból torlódott dombra szivárgott zöld festék,
a csönd fölszárasodó kapilláris-csőveiben föltolódó növesztő heveség,
s potroh-hasuk szeletes zománc-délköreinek pórusaiból
penészgombafonalak puha szövvény-szerkezete
terped végtelen hínár-dimenziókkal a befejezhetetlen mindenségben
s a terpedés-végtelen szögleteiben, hézag-szigeteiben,
a fonal-zegzugok tér-telepeiben
a tűz-izgalom döbrent csillagok, héj-üres égitestek,
héj-burkolt magfúzió-halmazok
lengnek és hódolnak keringve moccsanatlan az elmúláson,
mint fűszárra, fűlevélre ragadt csigaházak.
És a megmaradásban nincs semmi alázat.
És nem magyarázat, ami magyarázat.
És múlandóságból az összeg, a részlet, az egy-darab, a vázlat.
Mikor görbe fényvonal a gyilkolás a kaszaélen
és zümmögés-vödör, halál-kancsó darázsfészkek az emberek szívében,
mint öreg, korhadás-parázs szív-pitvar faodukban:
mit mondhatok?*

Mit mondhatok?

*Mit mondhatok, amikor láttam, amit láttam,
s testetek testem volt a rettenetes volnulásban,
a könnyörtelen, tántorgó emberhangya-szalaglánc-tódulásban,
az ön-feladás alázat-gyászban,
mint aki azt hiszi remény van a hóban
s tenyerével szemeit takarja
mert a téboly örvénylik a látomásban
s a kárhozat vihog a pusztításban és a pusztulásban
s a bakancsok, vállkendők, fejkendők, viharkabátok,
kalapok, svájcsapok, leventesapok,
derékon dróttal-átkötött télikabátok, kiskabátok,
zsákcsomag spárga-cipők, cementeszsák-papircsizmák,
hátizsákok, vulkánfiber-kofferek, szatyrok, kulacsok,
kézitáskák, drótív-fülű konzervdoboz-csajkák,
térzoknis, bokabütyökig-zoknis, meztelen lábak
folyamhőmpölygése bennem, hisz odakint,
hisz odakint, a téli tér sáros és fagyott iszaptaréjos hullámföldjén,
az üres krumplifészkes dombokon,
amely mint lépviasz meghajlított cellafülke-lapja
s zsongva zsongtatok, őrvénylik, dübnyögve zuhantatok
a krumpliföld üres sejtészkes púpjaira, lapályvölgyébe,
hátha maradt ott egy-egy szemölcsös, vörös-pattanásos növénytojás,
mogyorónyi krumpli-törpe
a tüszőrös tökszárak, barna-címeres, hártya-ér leveles, kék üszög-golyvás,
üszög-herpeszes, bőrszoros koromzacskó-herezsáros kukoricaszárak alatt.
És szemetek volt az ég,
és szemetek volt a kifosztott emberiség
és az ég szögesdrót hengergubancokkal és szögesdrót hálólappal betérítve
az üres mennyiség
és a sárga marcipán-fogaskerekeként nyüzsgő sokaság
és szemetekből a bánat állt ki zöld alganyálas, sáros levelekkel,
mint árvíz-sodrásból a zöldleveles faág
s én voltam tág pupillátok
s pupillám írisz-dombszélre tángulása ti voltatok
s mint a gyík pupilláján a Földőslét gigász-vallomása kinéz:
pupillátokból a létezés-kezdés és létezés-egész
nézett ki velem,
az egész
förtélem-izonyúság, rémület-kovács embertörténelem,*

emberiség-gyötrellem, szégyen-szerelem,
mint a megesett, elhagyott lány
akiben a titkolt magzat, mint a jövő-hiány,
az ezt-nem-akartam ragaszkodás,
szűzesség-hűtlenség testgyermekhez-hűség
s szemetek mégis a szenvedő tudás-egész,
az nézett ki szemetekből: minden kezdet és keletkezés
mintha Isten a semmi nyitott ablakán önmagából kinéz.
A büntelen mélység,
ásvány-szigorú, ős-sárkány szomorú tág, közöny-tömb magasság.

Mit mondhatok?

Mit mondhatok csillag-ájulatok,
sárga csillag-daganatok
nem-kárhozat láng-zuhatok,
tejút-milliók fekete szemgolyókból?
Mit mondhatok, amíg állok az idő hónalja alatt,
mint kék katedrális-boltív alatt a gyermek?
Fekete füsttel gomolygó fekete termek,
fehér hamuval beszórt éjszakák!
Mint rőzsetűzzel imbolygó vermek
a lehetetlen lobog ki éjetekekből.

Ti bennem, mint az összegyűjtött versek
s azokban mindenség-súlyok, vágy-vegyület párák,
terek, idők, ürességek, anyagok szövetsége öröklét.
S én bennetek, mint akinek a föld alól üzennek
s csontváz-millió rázkódik halálos hitében
s keresi: miféle túlvilág az Éden,
s mint szivárványban, jár a valóság tündér-kötegében.
S fölveszi szégyenét.
S magára húzza a szégyen
szikrahús páncélzatát,
a megmaradás-védőruhát,
mint minden reggel
mikor a Nap már kéket legel,
fürdés után fehér ingét.

Fuhász Ferenc.